

Досега сме превели „Опърничавата жена“ и „Ромео и Жулиета“ от Шекспира; ще преведем още „Саломе“ от Оскар Уайлд и може би „Потъналата камбана“ от Хауптмана. Казах, че преводите са лоши и за нищо не могат да послужат. А ония, които се одобряват, за да бъдат поставени на сцената, грижливо и търпеливо трябва да бъдат обработени.“⁵ И Яворов наистина превежда сам „Ромео и Жулиета“ и „Саломе“, и грижливо и търпеливо обработва постъпилите в театъра преводи.

А по отношение на родната драматургия, която практически отсъства в изредения от Яворов репертоар за сезон 1909/1910 г., мнението на поета е, че „оригинални български пиеси постъпват много. В това отношение българинът изглежда твърде производителен. Например през м. ноември м. г. (1911 г.) са постъпвали по една и две пиеси дневно. Но, за жалост, нито едно от постъпилите досега произведения не отговаря на минимум необходимите условия, за да бъде поставено на сцената.“⁶

Яворов отстоява изграждането на репертоар от произведения с високи художествени качества, като смята, че това трябва да са главно пиесите на Шекспир и творби на съвременната „нова драма“, като споменава заглавия като „Подпорите на обществото“ от Ибсен, „Укротяване на опърничавата“ от Шекспир, „Сирано дьо Бержерак“ от Ростан, „Ромео и Жулиета“ от Шекспир, „Драмата на живота“ от Кнут Хамсун, „Нямата жена“ от Анатол Франс, „Саломе“ от Оскар Уайлд и други. В същото време поетът си дава ясна сметка за двойствената същност на репертоарната политика, която трябва да бъде изградена въз основа на баланса между стойностните произведения и онези пиеси, които ще се поставят, на сцената не поради тяхната особено художествена стойност, но само за да спасим положението на касата и за да можем да дадем други 3-4 сериозни пиеси, които отговарят на задачата, която си поставяш да осъществиш чрез репертоара“⁷. Яворов разбира, че голяма част от публиката е далеч от значителните заглавия в предлагания нов репертоар, че той е труден, а също и че често не съответства на възможностите на трупата. „Но основно и належащо е задвижването на обновлението, с оглед ползотворното развитие на сценичното ни изкуство“ – тази позиция отстоява Яворов заедно със Славейков. Но той подчертава и това, че „за да се стигне до един пълноценен вариант за репертоар, в който да прозира много ясно определена идея и цел, трябва да имаш на разположение и да работиш няколко сезона наред“. И наистина далече не всички от посочените пиеси

⁵ Пак там.

⁶ Пак там.

⁷ Пак там.